

ปล้น
เปลี่ยน
ร่าง

变身

อิงาชิโนะ เคโงะ เซียน
ทินากาส พาหะนิชย์ เปล

 เนื้อหารุนแรงเหมาะกับผู้ที่อายุ 18 ปี ขึ้นไป

DAIFUKU

เปลี่ยนร่าง
变身

อิงาซึโนะ เคโงะ เขียน
กึนภาส พาหะนิชย์ แพล

จากใจสำนักพิมพ์

โศกนาฏกรรมแห่งคมมีดและตัวตนที่หายไป

หาก “ชีวิตใหม่” ที่คุณได้รับ... คือการเปิดทางให้ “ใครบางคน” เข้ามาปล้นร่างและวิญญาณของคุณไปที่ละน้อย คุณจะทำอย่างไร

“ปล้นเปลี่ยนร่าง” (Henshin) ผลงานไซโค-ทริลเลอร์ระดับคลาสสิกของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ที่ไม่ได้แค่ตั้งคำถามถึงจริยธรรมทางการแพทย์แต่กำลังขุดลึกถึงความน่าสะพรึงกลัวของการ “สูญเสียชีวิต”

เมื่อส่องซึ่งเป็นที่พำนักของความทรงจำและจิตวิญญาณไม่ใช่ของคุณอีกต่อไป... เส้นแบ่งระหว่างความเป็นมนุษย์กับปีศาจจะขาดสะบั้นลงที่ตรงไหน

อาจารย์ฮิงาชิโนะ เคโงะ พาเราไปสัมผัสสัจการพิงทหลายของมนุษย์อย่างเยือกเย็น เมื่อผลข้างเคียงจากการผ่าตัดค่อยๆ กัดกินความรัก ความฝันและศักดิ์ศรี จนเหยื่ออาจไม่ใช่แค่คนไข้ แต่คือความจริงอันพร่าเลือนของสิ่งที่เรียกว่าตัวตน

สัมผัสลายเซ็นอันคมกริบของราชาอาชญาวิทยาที่ผลงานวิทยาศาสตร์ล้ำสมัยเข้ากับอารมณ์ที่เปราะบางที่สุดของมนุษย์

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ทำให้คุณหาคำตอบ... ถ้าต้องเลือกระหว่าง ‘ตายไปพร้อมกับตัวตนที่งดงาม’ หรือ ‘มีชีวิตอยู่ต่อแต่กลายเป็นใครก็ไม่รู้ที่ป่าเถื่อน’ คุณจะเลือกทางไหน มาแลกเปลี่ยนมุมมองกันหลังอ่านจบ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

ระยะหลังมานี้ผู้แปลมักจะได้รับมอบหมายให้แปลงานเขียนของ อิงาซีโนะ เคโงะในยุคแรก โดยเฉพาะนิยายเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี 1991 ซึ่งก็ผ่านมา 30 กว่าปีแล้ว แต่ผู้เขียนกลับรู้สึกว่ามันมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด เนื่องจากผู้เขียนไม่ได้เน้นการผูกเรื่องราวให้สลับซับซ้อนหักมุมจนน่าปวดเศียรเวียนเกล้า แต่ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านตัวละครต่างๆ ที่มีชีวิตชีวา บทสนทนาที่ปลุกเร้าอารมณ์ และฉากที่เล่นกับความรู้สึกของผู้อ่าน

ประเด็นหลักของนิยายเรื่องนี้คงหนีไม่พ้นการปลุกถ่ายสมอง ผู้เขียนได้นำเสนอเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้อย่างลึกซึ้งและแยบคายว่า ถ้าการปลุกถ่ายสมองส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยจะเกิดอะไรขึ้น ผู้แปลเชื่อว่าหากคุณอ่านนิยายเรื่องนี้จบแล้ว น่าจะได้แง่คิดบางอย่างเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ ความรักในครอบครัว และการเชื่อใจคนอื่น

สุดท้ายนี้ อิงาซีโนะ เคโงะโลดแล่นในวงการนำหมึกมา 40 ปีแล้ว สำหรับผู้แปล ผู้เขียนท่านนี้เปรียบเสมือนครูคนหนึ่งช่วยประสิทธิ์ประสาทวิชาการแปลให้ทางอ้อม งานแปลชิ้นนี้จึงเปรียบได้ดั่งดอกเข็มหลากสีที่ศิษย์คนนี้ใช้บูชาครูผู้มีพระคุณ

ทินภาส พาหะนิชย์

“บันทึกของโดเน็น 1”

วันเสาร์ที่ 10 มีนาคม

การผ่าตัดเสร็จสิ้นด้วยดี ตอนนี้อยู่ไม่มีอะไรผิดปกติ สัญญาณไม่รบกวนกัน ไม่เกิดกระแสไฟเกิน บันทึกรูปแบบคลื่นสมองทุกนาทีและวิเคราะห์คลื่นสมองอย่างต่อเนื่อง ไม่เกิดภาวะประทุษร้ายวาระ การรักษาพฤษภาคม

รายงานครั้งสุดท้ายถึงเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ กล่าวขอบคุณบรรดาหมอที่มาช่วยเหลือ โทรศัพท์แจ้งคนปกติด้วยโทรศัพท์ภายในก่อนงานแถลงข่าว คนปกติบอกว่า “เหลือแค่รอฟ้าลิขิต” ก็จริงของเขา

คำนวณแล้วว่าไฮสแต๊ทจะหมดสติไปหลายสัปดาห์ ระหว่างนั้นจะสังเกตการณ์อยู่ในห้องไอซียู หลังจากไฮสแต๊ทได้สติ จะรักษาแบบยืดหยุ่นตามระดับการสร้างการตระหนักรู้ มอบหมายหน้าที่นี้ให้ผู้ช่วยทาจิบานะ

หลังจากเย็บปิด จะนำร่างของโดเนอร์ไปประกอบพิธีตามกำหนด นักข่าวคงจะยิงคำถามต่างๆ เกี่ยวกับโดเนอร์ แต่ฉันไม่ขอตอบคำถามใดๆ โดยให้เหตุผลว่าต้องหารือกับคณะกรรมการจริยธรรมก่อน

ขณะนี้เป็นเวลาห้าทุ่มครึ่ง อีกไม่นานจะเข้าสู่วันที่ 11 วันนี้ช่างยาวนานและตึงเครียด ไม่รู้ว่าวาระสมองที่เชื่อมไว้จะทำงานได้ดีหรือไม่ ฉันท้อใจเหลือเกิน ไฮสแต๊ทไม่ยอมฟื้นเสียที

1

ช่วงแรกรู้สึกเหมือนตัวเองล่องลอยอยู่ในความฝัน ทว่าส่วนที่ขุ่นมัวค่อยๆ เลือนหายไป เหลือเพียงความมืดสลัว หูผมกลับมาได้ยินเสียง เสียง

คล้ายลมพัดอยู่ไกลๆ ตามมาด้วยเสียงโลหะบางอย่าง แก้มพลันกระตุก
“เมื่อไหร่ร่างกายตอบสนอง”

ใครบางคนพูด เป็นเสียงชายหนุ่ม มีคนอยู่ใกล้ๆ สงสัยว่าทำไม
ผมมองไม่เห็น แต่ไม่นานก็รู้ว่าตัวเองหลับตาอยู่ ปลายนิ้วสัมผัสผ้าห่ม
ผมน่าจะนอนอยู่ ลืมตาช้าๆ แสงสีขาวยุ่งเข้ามาจนตาพร่า ผมหรีตา รอจน
ตาเริ่มชินกับแสง แล้วขยับเปลือกตาอีกครั้ง

เบื้องหน้ามีใบหน้าคนสามคน ชายสองหญิงหนึ่ง กำลังมองผม
ด้วยสายตาเคร่งเครียดราวกับเห็นสิ่งน่าสะพรึง พวกเขาทุกคนสวมเสื้อกาวน์
ที่นี้ที่ไหนกัน

“มองเห็นพวกเราแล้วหรือ” ชายผมขาวโพลนถาม น่าจะอายุใส
ที่สุดในกลุ่ม ตั้งแต่หางตาขึ้นไปถึงหน้าผากมีริ้วรอยฝังลึกนับไม่ถ้วน
เขาสวมแว่นตากรอบทอง

ผมอยากจะตอบว่า ‘เห็น’ แต่เปล่งเสียงไม่ออก รู้วิธีเปล่งเสียง แต่
ลำคอและริมฝีปากแข็งเกร็งราวกับไม่ใช่อวัยวะของตัวเอง ผมฝืนเปล่งเสียง
ทั้งที่ควรจะกลืนน้ำลายแก้คอแห้งก่อน เสียงฟังไม่รู้เรื่อง สุดท้ายกลายเป็น
เสียงไอคอกแค้ก

“ไม่ต้องฝืน พักหน้าหรือส่ายหน้าก็ได้” ชายผมขาวพูดด้วย
ความเข้าใจ ผมกะพริบตาสองสามครั้งก่อนจะพยักหน้า เขาถอนหายใจ
อย่างโล่งอก

“เขาได้ยิน เข้าใจความหมาย แล้วดวงตาก็มองเห็นด้วย”

ผมสูดหายใจ อ้าปากพร้อมกับเปล่งเสียงอย่างระมัดระวัง

“ที่นี่... ที่...ไหน”

คำถามนี้ยิ่งให้กำลังใจพวกเขา พวกเขาหันมองหน้ากัน แกว่งตา
เป็นประกาย

“เขาถามเป็น สำเร็จแล้วครับ อาจารย์” ชายหนุ่มคางแหลมเอ่ย
หน้าเขาแดงเรื่อ คงกำลังตื่นเต้น

ชายผมขาวพยักหน้าเบาๆ แล้วมองตามผม

“ที่นี่คือโรงพยาบาล วอร์ด 2 โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยโทวะ เข้าใจที่ฉันพูดไหม?”

ผมพยักหน้าเบาๆ เขาเห็นแล้วพูดต่อ “ฉันชื่อโดเงิน เป็นคนผ่าตัดให้คุณ สองคนที่อยู่ที่นี่คือผู้ช่วยของฉัน วากาโอะคุงกับทาจิบานะคุง”

เขาแนะนำ ชายคางแหลมและหญิงสาวพยักหน้าให้ตามลำดับ

“ทำไม...ผม... อยู่...ที่นี่...”

“คุณจำไม่ได้หรือ?”

ชายชื่อโดเงินถาม ผมหลับตาคิด รู้สึกเหมือนฝันไปนานมาก ก่อนฝันเกิดอะไรขึ้นนะ

“ถ้านี้ก็ไม่ออกก็ไม่ใช่ไร”

ตอนที่ดอกเตอร์พูด เกาของบุคคลหนึ่งปรากฏขึ้นในความคิด เป็นผู้ชายไม่เห็นหน้า ถืออะไรบางอย่าง เขามองมา ร้องตะโกน ไม่สิ ผมต่างหากที่ตะโกน มือเขาเป็นสีแดง...

“ป็น...” ผมลืมตา “ป็น...พก”

“ใช่ นึกออกแล้วสินะ คุณถูกยิงด้วยปืนพก”

“ถูก...ยิง...” ผมพยายามจะนึกรายละเอียดต่ออีกหน่อย แต่ความทรงจำเหมือนมีม่านบางคลุมไว้จนมองเห็นไม่ชัด “โอย... นึก...ไม่ออก”

ผมสะบัดหัว หลับตาอีกครั้ง ทันใดนั้นรู้สึกเหมือนมีอะไรกระชากหัว แล้วประสาทสัมผัสทั้งร่างกายก็ดับสูญ

“บันทึกของโดเงิน 2”

วันศุกร์ที่ 30 มีนาคม

โฮสต์ตื่นแล้ว สมองส่วนควบคุมการพูดไม่มีความผิดปกติ แต่การทำงานของจิตใจมีปัญหามานาน คาดว่าความทรงจำหล่นหาย หลังจากตื่นได้ 1 นาที 42 วินาทีก็หลับต่อ

2

ผมอยู่ในน้ำ

กอดเข้าสองข้าง หมุนตัวเหมือนนักกีฬาโยคะ คีระหะกขึ้น
หกกลง ทว่ารอบข้างมืดสลัว ไม่รู้สึกถึงแรงโน้มถ่วงเลย ไม่รู้ว่าตรงไหนบน
ตรงไหนล่าง น้ำอุณหภูมิพอเหมาะ ไม่เย็นไม่ร้อน ตัวผมหมุนไปเรื่อยๆ
พลางได้ยินเสียงต่างๆ เช่น เสียงพื้นดินเคลื่อนตัว เสียงน้ำตก เสียงลม
และเสียงคนคุยกัน

รู้สึกตัวอีกที ผมอยู่ในทุ่ง ผมจำที่นี้ได้ร่างๆ เดินจากโรงเรียนประถม
ตรงไปทางทิศใต้ รอบข้างแวดล้อมด้วยโกดังเก่า

เรามีกันสี่คน เป็นเพื่อนร่วมชั้นที่บ้านอยู่ใกล้กัน และพากันมาจับ
จิ้งหรีด วันนี้ผมมาจับจิ้งหรีดกับเพื่อนๆ เป็นครั้งแรก

ทว่ายังไม่เจอจิ้งหรีด เมื่อวานมีจิ้งหรีดเพียบเลย เพื่อนร่วมชั้น
คนหนึ่งบอกว่า ‘พามาด้วยแล้วจิ้งหรีดหายหมด’ เพื่อนอีกสองคนก็พูดว่า
‘คงจะจริง คราวหน้าไม่ต้องพามาด้วยดีกว่า’ ผมเดินแหวกหญ้า ฟังพวกเขา
คุยกันอยู่ข้างหลัง ผมเจ็บใจ แต่ไม่กล้าตอบโต้ด้วยความโกรธ

ทันใดนั้นจิ้งหรีดตัวใหญ่สีดำโผล่มาตรงหน้าผม เนื่องจากไม่ทัน
ตั้งตัว ผมจึงตะโกนโหวกเหวกแทนที่จะยื่นมือไปจับมัน จิ้งหรีดหนีหาย
ไปในพงหญ้า

พวกเพื่อนร่วมชั้นถามผมว่า ‘เกิดอะไรขึ้น’ ผมตอบว่า ‘เจอแมลง
ประหลาด’ เพราะไม่อยากโดนพวกเขาตำหนิเรื่องทีปปล่อยให้จิ้งหรีดหนีไป
เพื่อนร่วมชั้นมองหน้าผม พูดได้ว่า ‘โกหก เจอจิ้งหรีดใช้ไหมล่ะ’ ผมส่ายหน้า
ยืนยันว่าไม่ได้โกหก เพื่อนร่วมชั้นสั่งให้ผมจับแมลงประหลาดนั้นมา
และคุยโวว่าตัวเองเคยจับตะขาบมาแล้ว

หลังจากนั้นผมหาจิ้งหรีดเท่าไรก็ไม่เจอ พอออกมาจากพงหญ้า เพื่อนทั้งสามก็ไม่อยู่แล้ว เหลือแค่จักรยานของผม รอสักพักก็ไม่มีใครกลับมา ผมจึงปั่นจักรยานกลับคนเดียว แม่ซักผ้าอยู่ที่บ้าน ถามว่า ‘จับจิ้งหรีด ได้ไหม’ ผมตอบว่า ‘ไม่เจอจิ้งหรีดเลยสักตัว’

ภาพนั้นพลันพว้าเสือน ภาพบ้านที่ผมคิดถึงมลายไป ผมกลับไป อยู่ในน้ำ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหยดน้ำ ไม่ได้รับแรงกระทำใดๆ เช่นเคย

ในที่สุดร่างกายหยุดหมุน เกิดกระแสน้ำในผืนน้ำที่หยุดนิ่ง ผมเริ่มไหลไปตามกระแสน้ำเชี่ยวกราก มองไปข้างหน้ากระแส น้ำ เห็นจุดสีขาว เล็กๆ แล้วค่อยๆ ใหญ่ขึ้น จังหวะที่จุดนั้นใหญ่กว่าตัวผม เห็นว่ามีอะไร บางอย่างอยู่ที่ขอบจุดสีขาวนั้น ผมขยี้ตา สิ่งนั้นคือโต๊ะ มีเก้าอี้ตั้งอยู่ข้างกัน ใครไม่รู้ นั่งอยู่ที่แรกใครคนนั้นนั่งนิ่ง แต่พอผมจ้องไม่วางตา อีกฝ่ายก็หันมา

“ตื่นแล้วหรือ?”

เสียงนี้กระตุ้นระบบประสาทของผมให้เริ่มทำงานขึ้นพร้อมกัน ภาพ รอบข้างกว้างขึ้น รวากับมีใครค่อยๆ ปรับเลนส์โฟกัสระยะยาว ผู้หญิงที่นั่ง เก้าอี้มองผมแล้วยิ้มให้ ผมเคยเห็นเธอ

“คุณ...เป็นใคร” ผมถาม

“ลืมแล้วหรือ ฉันชื่อ ทาจิบานะ เป็นผู้ช่วยของศาสตราจารย์โดเงิน”

“โดเงิน... อ้อ”

ไม่นานผมก็นึกชื่อนั้นออก ผมอยู่ในสภาวะที่แยกไม่ออกระหว่าง ความฝันกับความจริง ผมนึกได้ว่าตื่นมาครั้งหนึ่งแล้ว ตอนนั้น... ผมเห็น ผู้หญิงคนนี้

ผู้ช่วยทาจิบานะกดปุ่มอินเตอร์โฟนบนโต๊ะ พูดว่า “อาจารย์คะ ผู้ป่วยตื่นแล้วค่ะ” แล้วช่วยปรับตำแหน่งหมอนให้ผม “รู้สึกยังงัยบ้าง”

“งงไปหมด” ผมตอบ

“ฝันเห็นอะไรสิท่า”

“ฝันหรือ ไซ... ฝันเรื่องตอนเป็นเด็ก”

ทว่าสิ่งนั้นเรียกว่าความฝันได้หรือเปล่า เพราะมันคือเหตุการณ์ในอดีต รายละเอียดแจ่มชัดและถูกต้อง ขนาดตัวผมเองยังประหลาดใจแล้วทำไมเรื่องนั้นถึงผุดขึ้นมาจากความทรงจำ ทั้งที่ไม่เคยคิดถึงมันเลย

ไม่นานก็ได้ยินเสียงเคาะประตู ชายผมขาวโผล่มา ผมนึกออกทันที เขาคือดอกเตอร์โดเงิน เขาก็มองผม ถ้ามคำแรกว่า “จำฉันได้หรือเปล่า” ผมพยักหน้า ตอบว่าจำได้ทั้งคุณและผู้ช่วยวากาโอะที่อยู่ข้างกัน ดอกเตอร์ถอนใจเบาๆ อย่างโล่งอก

“เอาละ รู้หรือเปล่าว่าตัวเองเป็นใคร”

“ผม...” ตั้งใจจะบอกชื่อ แต่อ้าปากค้าง ตัวเองเป็นใคร เรื่องแค่นั้นไม่ต้องคิดก็น่าจะตอบได้อยู่แล้ว แต่ผมตอบไม่ได้

จู่ๆ ก็หือออ เหมือนได้ยินเสียงจกจั่นร้องเป็นช่วงๆ ผมกุมหัว “ผม... เป็นใคร”

“ใจเย็นๆ ไม่ต้องรีบ” ดอกเตอร์โดเงินแตะไหล่ผมสองข้าง “คุณบาดเจ็บสาหัสและผ่านการผ่าตัดใหญ่ ส่งผลให้ความทรงจำเหมือนถูกแช่แข็งชั่วคราว รอให้จิตใจสงบ น้ำแข็งนั้นจะละลาย แล้วความทรงจำจะกลับคืนมาเอง”

ผมมองสบนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของดอกเตอร์ที่อยู่หลังแว่นตา กรอบทอง จิตใจกลับสงบลงอย่างน่าประหลาด

“จงผ่อนคลาย ทำตัวสบายๆ” เสียงของดอกเตอร์ขาดหัวง ผู้ช่วยวากาโอะพูดเสริม “ไม่ต้องรีบครับ ค่อยๆ ปรับลมหายใจ”

ทว่าในสมองผมว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย นึกอะไรไม่ออก ผมหลับตา สูดหายใจลึกๆ อยู่หลายครั้ง

บางอย่างผุดขึ้นรางๆ ล่องลอยไร้รูปร่างแน่นอน คล้ายอะมีบาที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น

มันเป็นชุดเบสบอล ไชซ์สำหรับเด็ก ตัวเล็กมาก หวนนึกถึงเด็กที่สวมชุดเบสบอลนั้น... เพื่อนร่วมชั้นที่บ้านอยู่ใกล้กัน เคยไปจับจิ้งหรีดด้วยกัน

เพื่อนคนนั้นอ้าปากกว้างพูดอะไรไม่รู้

“จุน...” ผมพิมพ์

“ว่าอะไรนะ”

“จุน ชื่อ... อ้อ มีคนเรียก”

ดอกเตอร์ชะงอกมาหา

“ใช่แล้ว คุณชื่อ จุน”

“จุน... จุนในคำว่า จุนคิง (ทองคำแท้)... อิจิในคำว่า อิจิบัง (ที่หนึ่ง)”

ชื่อนั้นทำให้สิ่งต่างๆ ผุดขึ้นเหมือนเงาภาพที่อยู่หลังเปลวไฟ...
อะพาร์ตเมนต์เก่า โต๊ะเก่า และช่วงเวลาในอดีต ปรากฏผู้หญิงร่างสูง
ใบหน้าตกรกระ เธอชื่อ... เมงุ...

ผมเริ่มปวดศีรษะจนหน้ามืด สองมือกุมขมับ แล้วล้มผัดเข้ากับ
ผ้าพันแผล เฮ้ย! ผ้าพันแผลอะไร

“คุณถูกยิงที่หัวค่ะ” ผู้ช่วยทาจิบานะโพล่งขึ้น คงเดาได้ว่าผมกำลัง
คิดอะไร ผมหันมองหน้าเธอ ความรู้สึกคุ่นๆ แวบขึ้นมา เธอไม่ใช่คนสวย
ใบหน้าคล้ายดารารายานตร์ต่างประเทศคนหนึ่ง แต่นึกชื่อไม่ออก

“ยิงหัว... แล้ว... ผมรอดเหรอ”

“การแพทย์สมัยใหม่เข้าข้างคุณ แล้วคุณก็โชคดีด้วย” ผู้ช่วยวากาโอะ
พูด เขาดูเหมือนนายธนาคารมากกว่าคุณหมอ

ผมลองขยับนิ้วมือนิ้วเท้าสองข้างภายใต้ผ้าห่ม ทุกนิ้วยังตอบสนอง
ครบถ้วน แสดงว่าร่างกายยังครบสามสิบสอง ผมยื่นแขนขวาออกจาก
ผ้าห่ม มองครู่หนึ่งก่อนคลำตามใบหน้า ไม่มีบาดแผลฉกรรจ์ จุดที่ถูกยิง
คงมีแค่ศีรษะ

ผมพยายามจะลุกขึ้นนั่ง ทว่าทั้งร่างหนักอึ้งราวกับมีตะกั่วถ่วงอยู่
ลองออกแรงอยู่พักหนึ่งก็ต้องถอดใจในที่สุด แล้วถอนใจ

“อย่าเพิ่งฝันดีกว่า” ดอกเตอร์โดเงินปราม “ร่างกายคุณยังไม่แข็งแรง
เพราะคุณหลับไปถึงสามสัปดาห์”

“สามสี่ปดาร์...เลยเหรอ” ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่าทำไมเป็นแบบนี้
“พักผ่อนก่อนเถอะ” ดอกเตอร์ตบผ้าห่มตรงท้องผมเบาๆ “รอให้
ร่างกายค่อยๆ ฟื้นตัว ไม่ต้องรีบร้อน คุณมีเวลาเหลือเฟือ หลายคนภาวนา
ให้คุณหายดีอยู่”

“หลาย...คน เหรอ”

“ใช่ จะเรียกว่าคนทั่วโลกเลยก็ได้”

ดอกเตอร์พูด ผู้ช่วยสองคนที่อยู่ข้างกันพยักหน้าหงึกๆ

3

หลังจากนั้นผมหลับสลบตื่นเป็นวงจรรู้สึกว่าปกติ ดอกเตอร์บอกว่า
สมองของผมค่อยๆ ฟื้นฟู พิสูจน์ได้จากทุกครั้งตื่น ความทรงจำวนคืนมา
ราวกับระลอกคลื่น

ผมชื่อณารุสะ จุนอิจิ ทำงานในศูนย์บริการของผู้ผลิตเครื่องจักร
อุตสาหกรรม งานหลักๆ คือการรับเรื่องร้องเรียนจากผู้ใช้ และซ่อมแซม
เครื่องจักรชำรุด ชุดทำงานสี่ห้าอ่น แต่สี่เปลี่ยนไปเข้มขึ้นจนเกือบเป็น
สี่เทาเนื่องจากเป็นอน้ำมัน ผมมีฉายาในที่ทำงานว่า “เด็กว่าง่าย” รุ่นพี่
บอกว่า ไม่ว่าหัวหน้าจะสั่งอะไร ผมก็พูดครับๆ ตลอด

วันเสาร์อาทิตย์ ผมจะนั่งอยู่หน้าเฟรมผ้าใบ การวาดภาพคือความสุข
อย่างหนึ่ง เมื่อปลายปีที่แล้วผมก็เพิ่งซื้อชุดอุปกรณ์วาดภาพสีน้ำมัน
ชุดใหม่มา

อะพาร์ตเมนต์ที่ผมอยู่เป็นห้องสตูดิโอแคบๆ แม้ชื่ออาคารจะมีคำว่า
‘แมนชั่น’ แต่มันใช้ทดแทนกันไม่ได้ ถ้าเป็นแมนชั่นจริงๆ ผมคงไม่ต้องใส่
รองเท้าแตะแค่ข้างเดียวเวลาหุงหาอาหารหรอก

อะพาร์ตเมนต์...

จริงสิ อะพาร์ตเมนต์ด้วยคุณภาพแห่งนั้น คือต้นเหตุของเรื่องเศร้า
ที่เกิดกับผม ผมไปที่บริษัทนายหน้าอสังหาริมทรัพย์แถวบ้าน เพื่อหาห้อง
ที่ดีกว่านั้นสักหน่อย แล้วก็ถูกยิงหัวที่นั่น...

เหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนห้าโมงเย็นเล็กน้อย ผมไม่ได้มีเหตุผลอะไร
เป็นพิเศษที่เลือกบริษัทนั้น เพราะเห็นจากข้างนอกว่าพนักงานดูอึดอัดดี
และผมไม่อยากจะเข้าไปในบริษัทที่มีพนักงานชายหน้าดุมาต้อนรับก็เท่านั้น

พอก้าวเข้าประตูไป เห็นลูกค้ำสาวกำลังคุยกับพนักงานคนนั้น
ด้านในมีพนักงานนั่งทำงานที่โต๊ะห้าคน เป็นชายสามหญิงสอง

เมื่อมองทางซ้าย เห็นชุดรับแขกหุ้ม มีคุณภาพสตรีมาดผู้ดีใส่คาร์ดิแกน
สีขาวนั่งจับขาพลางพูดคุยกับพนักงานอาวุโส ซึ่งน่าจะเป็นผู้จัดการสาขานี้
เธอคงมาที่นี่เพื่อสอบถามข้อมูลที่อยู่อาศัยประเภทที่ต่างจากพวกผม

ลูกค้ำสาวตรงหน้าเสียผมยาวของเธอ ทำหน้าเศร้าออกจาก
เคาน์เตอร์ คงไม่เจอห้องเช่าตรงตามที่ต้องการ “ถ้าเจอห้องเช่าดีๆ จะติดต่อ
ไปนะครับ” พนักงานชายหน้าเล็กเอ่ย เธอหันมาพยักหน้าเบาๆ แล้วออกไป

“ฟุจิตะคุง ปิดทางเข้าให้หน่อยได้ไหม” พนักงานชายสั่งใครไม่รู้
ก่อนจะให้บริการผม พนักงานหญิงใส่แว่นตากลมรับค้ำแล้วลุกขึ้นเดินไปที่
ทางเข้า บริษัทนี้ปิดห้าโมง

พนักงานหน้าเล็กบ่นยิ้มการค้าให้ผม “ขอโทษที่ให้รอนะครับ”

ผมเดินมาที่เคาน์เตอร์ บอกว่า “ผมกำลังหาห้อง”

“ต้องการห้องแบบไหนครับ”

“ห้องธรรมดา มีครัวไว้ทำอาหารได้...”

“ห้อง 1DK¹ สิเนะครับ” พนักงานน้ำเสียงหงุดหงิด “เช่าเหมาครับ”

“ใช่ครับ”

“ต้องการทำเลแถวไหนครับ”

¹ ห้องที่ประกอบด้วยหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องรับประทานอาหาร และห้องครัว

“อยากได้แถวนี้... ไกลจากสถานีรถไฟนิดหน่อยก็ได้”

ผมยังพูดไม่ทันจบ พนักงานหยิบแฟ้มเล่มหนาที่อยู่ข้างตัวขึ้นมา มีข้อมูลห้องเช่าอยู่

“ค่าเช่าประมาณเท่าไรดี” เขาถามพลางพลิกดูแฟ้ม ผมกำลังจะบอกว่า อยากได้แพงกว่าที่จ่ายอยู่ตอนนี้เล็กน้อย แต่พอชะโงกดูในแฟ้ม แล้วต้องกลืนคำพูดทันที ค่าเช่าที่ระบุในแฟ้มแพงกว่านั้นมาก

“มีงบเท่าไรครับ” พนักงานมองด้วยสายตาระแวงแล้วถามซ้ำ เพราะผมเสียบไปนาน ผมจึงโพล่งว่า ตัวเลขสูงกว่้างบที่ตั้งไว้เยอะมาก พนักงานจึงผ่นคลายลง เริ่มพลิกแฟ้มต่อ

พูดอะไรออกไปเนี่ย ผมดำตัวเองในใจ เจอห้องที่จ่ายค่าเช่าไม่ไหว ไปก็เท่านั้น ต้องรีบแก้คำพูด แต่ก็ไม่กล้า เพราะถ้าทำแบบนั้น พนักงานจะมองด้วยสายตาแปลกๆ ยิ่งกว่าเดิมแน่

ผมเริ่มคิดหาข้ออ้างเพื่อปฏิเสธห้องเช่าที่พนักงานแนะนำให้ คงต้องหาเหตุผลมั่วๆ แล้วขอตัวกลับ... แต่เขามาที่นี่เพื่ออะไรกัน

ในที่สุดพนักงานก็เจอห้องเช่าที่เหมาะสม หันแฟ้มให้ผมดู ผมชะโงกหน้าแสรังทำเป็นสนใจ

เขาเข้ามาพอดี

ผมไม่รู้ว่าเขาเข้ามาตั้งแต่เมื่อไร น่าจะสวนกับหญิงสาวคนเมื่อครู่ คงวิ่งพรวดเข้ามาก่อนที่พนักงานหญิงใส่แว่นตากลมจะปิดประตู

เขายืนอยู่ข้างพวกเรา เหมือนกำลังแอบฟังผมกับพนักงานคุยกัน ไม่รู้ว่าเขาอายุเท่าไร แต่น่าจะพอๆ กับผมหรือมากกว่าเล็กน้อย เขาสวมเสื้อกันฝนสีเบจ ใส่แว่นกันแดดสีเข้ม

พนักงานทำปากขมุบขมิบ คงจะบอกเขาว่า “ขอสักครู่นะคะ” ทว่าเขาชิงเคลื่นไหววก่อน ชักมือขวาที่ล้วงกระเป๋าเสื้อกันฝนออกมาซ้าๆ ในมือมีวัตถุสีดำ

“อย่าส่งเสียงดัง ฟังทางนี้” เขาพูดเสียงราบเรียบ แต่ดังก้อง

ทุกคนในนั้นหันมามอง ตอนนั้นไม่มีใครรู้ว่าเขาเอาอะไรออกมา และพูดอะไร ผมก็เช่นกัน แต่เพราะผมเห็นทุกการเคลื่อนไหวตั้งแต่แรก จึงรู้ก่อนใครว่าในมือเขามีอะไร

พนักงานหญิงวัยกลางคนยกกระบอกโทรศัพท์แบบหู เขาหันปากกระบอกปืนไปที่เธอ แล้วออกคำสั่ง “วางสายซะ แต่พูดให้เป็นธรรมชาติ” พนักงานหญิงพูดตะกุกตะกักอยู่พักหนึ่งก่อนวางสาย

“ตั้งมู่ลี่หน้าต่างลง” เขาสั่งพนักงานชายริมหน้าต่าง พนักงานตะลึงตะลันรีบดึงมู่ลี่ลง มู่ลี่ฝั่งทางเข้าถูกปิดหมดแล้ว

เขามองหน้าผม “นายเป็นลูกค้ำละสิ”

ผมมองมือเขาพลางพยักหน้าเงิบๆ ไม่ส่งเสียง เพิ่งเคยเห็นปืนพกของจริงครั้งแรก โคร่งปืนสีดำขลับมีอำนาจสยบความคิดต่อต้านได้ทันที

เขาเหลือบมองแฟ้มบนเคาน์เตอร์แล้วกล้ำมเนื้อแก้มกระตุก “พุ่มเฟือย อยู่คนเดียว ห้องขนาดสี่สี่ครึ่ง² ก็พอแล้ว”

สาระแน... ถ้าผมมีความกล้าสักนิด คงสวนกลับไปแล้ว แต่ปากดันไม่ขยับเหมือนถูกติดกาวยาว ได้แต่มองตาเขาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ดวงตาหลังแว่นกันแดดดูไม่มีชีวิตชีวาเหมือนปลาตาย

“ถอยไปข้างหลัง ซ้ำๆ”

ผมเดินถอยหลังตามที่เขาสั่ง กล้ำมเนื้อขาแข็งเกร็ง ไม่ต้องสั่งผมก็ขยับได้ที่ละนิดอยู่แล้ว ถอยจนมาถึงชุดรับแขก สุภาพสตรีมาดผู้ดีกับพนักงานอ้วนมีอายุนั่งหน้าชิดอยู่บนโซฟา

เขาหันไปมองชายอ้วน “แกเป็นผู้จัดการสาขาอะนะ”

ชายอ้วนพยักหน้าแก้มกระเพื่อม

“แกสั่งลูกน้องให้เอาเงินใส่กระเป๋าใบนี้” เขาหยิบกระเป๋าบอสตันใบใหญ่ที่พื้นขึ้นมาวางบนเคาน์เตอร์

² 1 เสื่อมีพื้นที่ประมาณ 1.62 ตารางเมตร

“ที่นั่นไม่มีเงินสด” ผู้จัดการสาขาพูดเสียงสั้น คนร้ายเดินมาสองสามก้าว แล้วเล็งปืนใส่

“พุงนี่แก่กับประธานบริษัทจะไปกว้านซื้อที่ดินทำรีสอร์ท และหอบเงินสดสองร้อยล้านเบนไปโชว์ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น พวกแกน่าจะเตรียมเงินก้อนนั้นไว้ในตู้เซฟแล้ว ไปเอาออกมา”

“รู้เรื่องนั้นได้อย่างไร...”

“ฉันรู้ไง ถึงได้มา เข้าใจแล้วก็ทำตามคำสั่ง อย่าถ่วงเวลา ถ้าฉันหงุดหงิดขึ้นมา อาจผลอลั่นไถ่ก็ได้”

ผู้จัดการสาขากลืนน้ำลายเพราะโดนบีบจ่ออยู่

“รู้แล้ว... ซาโตะคุง ช่วยทำตามที่เขาสั่งที”

พนักงานชายข้างหน้าต่างลุกขึ้นตามที่ผู้จัดการสาขาสั่ง

ขณะที่พนักงานชื่อซาโตะหยิบเงินจากตู้เซฟยัดใส่กระเป๋า ทุกคนที่เหลือยืนขึ้น วางสองมือบนศีรษะตามที่คนร้ายสั่ง คนร้ายหันหลังให้กำแพง จับตาดูความเคลื่อนไหวของทุกคนอย่างระแวดระวัง

ผมคิดหาทางแก้เรื่องนี้แก่คนข้างนอก แต่ยังมีวิธีเด็ดๆ ไม่ออก ที่นี้คงไม่มีกริ่งฉุกเฉินขอความช่วยเหลือจากตำรวจเหมือนธนาคาร สิ่งที่คุณคิดตอนนี้คือ จะพุ่งออกไปแจ้งตำรวจอย่างไรหลังจากคนร้ายออกไปแล้ว เพราะเขาคงตัดสายโทรศัพท์ไปแล้ว

กำลังคิดเรื่องนั้นอยู่ ผมก็เห็นบางอย่างขยุกขยิกทางหน้าต่าง จึงเหลือบตามองไป แล้วหัวใจก็เต้นรัว

เด็กหญิงอายุราวสามสี่ขวบแอบอยู่ในซอกกระหว่างผนังเซฟากับกำแพง คงเป็นลูกสาวของลูกค้าหญิงที่สวมคาร์ดิแกนสีขาว ผู้เป็นแม่ยืนวางมือสองข้างบนศีรษะตามคำสั่งคนร้าย หลับตาไปด้วยความหวาดกลัว จนไม่รู้ว่าคุณสาวไม่ได้อยู่ข้างตัวแล้ว เด็กหญิงเอื้อมมือขึ้นมาจากหลังเซฟา จะเปิดกระจกหน้าต่างบานที่ไม่ได้ล็อก

ช่วยแล้ว! ผมนี่กในใจ ทันใดนั้นคนร้ายหันมาเห็นเด็กหญิงพอดี

เธอเปิดหน้าต่างและกำลังจะป็นออกไป

คนร้ายไม่พูดอะไร แต่เล็งปืนไปที่เด็กหญิงทันที กล้ามเนื้อใบหน้า
นิ่งสนิท แววตาเย็นเฉียบคู่หน้านับบอกชัดว่า เขาจะยิงจริงๆ

“ระวัง!” ผมตะโกนพร้อมพุ่งตัวไปจุดเด็กหญิงลง ได้ยินเสียง
กรีดร้องระงมซ้อนกับเสียงบางอย่าง แรงแมहाศาลอัคคีระแทรกร่างผม
จนแทบจะปลิวในพริบตา ร้อนจนเหมือนตัวแทบลุกไหม้

จากนั้นสติสัมปชัญญะดับวูบไป

4

ผมพักฟื้นอยู่นานตามคำสั่งของดอกเตอร์โดเงิน ได้อยู่ห้องส่วนตัว
ที่กว้างกว่าห้องเช่าในอะพาร์ตเมนต์เสียอีก คุณทาจิบานะ... ผู้หญิงหน้าตา
คล้ายดารารายวัน รับหน้าที่ดูแลผมเป็นหลัก ที่แรกผมไม่รู้ว่าเป็น
ดอกเตอร์โดเงิน และผู้ช่วยวากาโอะเป็นใคร เลยไม่ค่อยกล้าคุยด้วย
เวลาถูกถามแบบไม่ทันตั้งตัว ผมมักสับสนพูดไม่ออก เพื่อนเก่าเคยบอกว่า
‘จนเป็นพวกตีนเวที’ พอความทรงจำกลับมา อาการนั้นก็กลับมาด้วย
ไซค์ร้ายชะมัด แต่พอคุยกันไปเรื่อยๆ ก็เริ่มสนทนาได้อย่างสบายใจขึ้น

ร่างกายผมฟื้นฟูได้เร็วกว่าที่เผื่อใจไว้ ผมหลับยาวไปห้าวัน ตื่นมาก็
พอลุกขึ้นนั่งบนเตียงได้ สามวันถัดมาก็รับประทานอาหารปกติได้ ผมดีใจ
กับอาหารมื้อนี้สุดๆ ก่อนหน้านั้นสิ่งที่ได้กินเป็นของเหลวเหมือนซุพหน้าตา
ไม่น่ากิน รสชาติก็แยจจนแทบอยากด่าลั่นตัวเอง ระหว่างที่ยังไม่รู้สึกร่าง
ผมได้รับสารอาหารทางสายยาง เมื่อนึกเปรียบเทียบกัน แค่กินอาหาร
ด้วยปากตัวเองได้ก็มีความสุขแล้ว

ตอนนี้ความจำกลับมาปกติแล้ว หมายเลขโทรศัพท์ของเพื่อนก็ท่อง
ได้หมด แต่ความวิตกกังยังไม่จางหาย ไม่รู้ว่าหลังจากนี้จะเกิดผลสืบเนื่อง

อะไรหรือเปล่า

ผมอยู่ในห้องผู้ป่วยแทบทั้งวัน ห้องส้วมก็อยู่ในนั้น จะออกจากห้องก็ต่อเมื่อไปตรวจคลื่นสมองหรือทำซีทีสแกน³ ตอนออกไปที่ทางเดินครั้งแรก ผมสังเกตเห็นรายละเอียดรอบตัว แล้วพบว่าที่นี่มีหลายจุดแตกต่างจากโรงพยาบาลที่ผมเคยเห็นมาก จุดแรกคือ นอกจากห้องที่ผมเพิ่งออกมาเมื่อครู่ ไม่มีห้องผู้ป่วยเลยสักห้อง สิ่งที่มีคือ “ห้องผ่าตัด” “ห้องตรวจ” และ “ห้องวิเคราะห์” เท่านั้น ซึ่งทั้งหมดปิดประตูแน่นหนา ไม่มีแม้แต่ช่องใดๆ ผมหันดูป้ายหน้าห้องที่ตัวเองอยู่ มันเขียนว่า “ห้องผู้ป่วยพิเศษ” แต่ไม่รู้ว่ามันพิเศษอย่างไร

อีกจุดที่ต่างจากโรงพยาบาลทั่วไปคือ ไม่มีของไม่จำเป็น ดูจนทั่วก็ไม่เห็นจริงๆ ไม่มีเก้าอี้ ไม่มีตุ๊กตน้ำเย็น บนผนังไม่มีโปสเตอร์แม้แต่แผ่นเดียว และที่ผิดปกติที่สุด ผมไม่เคยเห็นใครเลยนอกจากดอกเตอร์โดเงินและผู้ช่วยทั้งสอง

“ที่นี่แยกออกมาจากการรักษาทั่วไปค่ะ” หลังตรวจคลื่นสมองเสร็จ คุณทาจิบานะพูดพลางใสelightกลับมายังห้องผู้ป่วย “การผ่าตัดของคุณใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ชั้นนี้เป็นพื้นที่วิจัยเฉพาะทางเรื่องนั้นค่ะ”

“หมายถึง... ห้องวิจัยในโรงพยาบาลหรือครับ”

“ก็ประมาณนั้นค่ะ มีเครื่องมือทันสมัยครบครัน” น้ำเสียงของเธอฟังดูภูมิใสสถานที่ทำงานอย่างเห็นได้ชัด ส่วนผม กลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเป็นหนูทดลองมากกว่า

หลังมือเช้าวันที่สิบ ผมเปิดดูเรื่องของตัวเองกังวลกับคุณทาจิบานะ มีสามเรื่องด้วยกัน เรื่องแรกคือคนร้ายที่ยิงผม หลังจากนั้นเขาเป็นอย่างไรบ้าง

“ฉันก็ไม่ค่อยทราบรายละเอียดค่ะ แต่อ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่า

³ CT SCAN คือการตรวจวินิจฉัยโรคด้วยเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ในรูปแบบ 3 มิติ สามารถตรวจโรคได้ทั้งกระดูกและอวัยวะภายใน

เขาตายแล้ว” เธอตอบพลางเก็บภาชนะใส่อาหาร

“ตายแล้ว... ทำไมถึงตาย”

“เขายังคุณแล้วหนีไป แต่ถูกตามจับได้ เขาไม่รู้จะทำยังไง เลยฆ่าตัวตาย”

“ฆ่าตัวตายหรือครับ...” ผมนึกถึงสีหน้าเรียบเฉยของเขา ตอนจะตายเขากลับจนทำหน้าเหยเกหรือเปล่า หรือทำหน้าไร้อารมณ์เหมือนเดิม

“เอ่อ คุณทาจิบานะครับ” ผมเรียกเธอแบบกล้าๆ กลัวๆ “ผมขอคุณหนังสือพิมพ์ได้ไหมครับ อยากเห็นด้วยตาตัวเองว่าดีที่นั่นคลี่คลายยังไง” ทว่าคุณทาจิบานะส่ายหน้า ขณะสองมือถือถาด

“ฉันเข้าใจว่าคุณรู้สึกยังไง แต่เอาใจดูหลังออกโรงพยาบาลดีกว่าค่ะ เพราะเอกสารตีพิมพ์ทุกอย่างที่ให้คุณดูได้ ต้องผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์โตเงินก่อน”

“ดูแลพาดหัวข่าวก็ได้ครับ”

“พวกเราทำเพื่อคุณนะค่ะ” คุณทาจิบานะปฏิเสธเสียงแข็ง “สมองเป็นสิ่งที่เปราะบางกว่าที่คุณคิดมาก แล้วมันก็ถูกกระทบกระเทือนมาไม่ใช่ช่วงสั้นๆ”

พอได้ยินแบบนี้ ผมก็เถียงไม่ออก

เรื่องที่สองที่ผมกังวลคือค่ารักษา ผมผ่านการผ่าตัดใหญ่ หลังผ่าตัดก็ได้รับการพยาบาลในระบบพิเศษ และน่าจะยังต้องนอนโรงพยาบาลต่อ ผมไม่รู้ค่าใช้จ่าย แต่คาดว่าจะแพงหูฉี่แน่

“ค่ะ ค่ารักษาแพงมาก” คุณทาจิบานะพูดหน้าตาเฉย

นึกแล้วเซียว ผมเผื่อใจไว้แล้ว เลยไม่คิดมากเรื่องที่จะต้องจ่ายค่ารักษาก่อนโต แต่มีชีวิตรอดก็ดีเท่าไรแล้ว

“ผมสามารถผ่อนชำระค่ารักษาได้ไหมครับ” ผมถามพลางคำนวณเร็วๆ ว่าพอจะผ่อนชำระได้เดือนละเท่าไร อย่างไรก็ตาม คงต้องตัดใจเรื่องย้ายห้องไปก่อน

คุณทาจิบานะอมิยามิ ตอบว่า “ไม่ต้องคิดมากค่ะ”

“ไม่ต้องคิดมากเหรอ” ผมเบิกตาโพล่ง

“คุณไม่ต้องจ่ายค่ารักษาครั้งนี้ แต่ฉันยังบอกรายละเอียดไม่ได้” เธอยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก “ค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการผ่าตัดครั้งนี้จะถูกหักจากงบวิจัยของมหาวิทยาลัย เพราะว่าการผ่าตัดเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย ไม่ใช่การรักษาตามปกติ ค่าตรวจต่างๆ ก็เช่นกัน สิ่งที่คุณต้องรับผิดชอบ มีแค่ค่าเตียง ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ซึ่งมีคนจ่ายให้คุณแล้ว”

“จ่ายให้ผมเหรอ” ผมเสียงหลง “ใครเหรอครับ”

“เสียใจด้วย ฉันยังบอกไม่ได้ ถ้าคุณรู้ตอนนี้จะไม่เป็นผลดีกับคุณค่ะ”

“...ไม่อยากจะเชื่อเลย เหมือนกับฝันไป หรือว่าจะเป็นคนพ่อชยาวาว” ผมรำพึงพลางส่ายหน้า นี่ก็ไม่ออกว่าใครจะทำเรื่องแบบนั้น บรรดาคนสนิทที่ใช้ชีวิตสมถะราวกับนัดแนะกันไว้ “แต่ว่าสักวันหนึ่ง คุณจะบอกผมใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ สักวันหนึ่ง” เธอตอบ ผมตื่นตันใจที่ไม่ต้องคิดมากเรื่องค่ารักษาอีก

ผมเดินหน้าถามคำถามที่สาม ตอนที่ผมไม่อยู่ รอบข้างเป็นอย่างไรบ้าง อยู่ที่โรงงาน ขาดงานเป็นเวลานานโดยไม่ได้ลา คงสร้างความเดือดร้อนไม่น้อย

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ” คุณทาจิบานะตอบ “ทางเราแจ้งบริษัทให้แล้ว เขาขยายวันลาให้จนกว่าคุณจะออกโรงพยาบาล แต่ลาแบบไม่ได้รับค่าจ้างนะคะ”

“ค่อยยังชั่วหน่อย ผมนึกว่าจะถูกไล่่ออกซะแล้ว”

“ไม่หอรอกค่ะ ที่คุณได้รับบาดเจ็บเพราะช่วยเหลือเด็กหญิงไว้

---

⁴ Daddy-Long-Legs เป็นนวนิยายจดหมาย ประพันธ์โดยจิน เว็บสเตอร์ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวละครเอกชื่อจูดี้ แอบบอตต์ที่กำลังศึกษาในวิทยาลัย เขียนจดหมายเล่าถึงชีวิตของเธอถึงผู้อุปการะที่เป็นชายร่ำรวยซึ่งเธอไม่เคยเห็นหน้า

และบริษัทก็ภูมิใจเรื่องนั้น อีกอย่างคุณยังได้รับคำชมเรื่องการทำงาน ด้วยนะคะ”

“จริงเหรอครับ”

“บริษัทมองว่าคุณเป็นพนักงานที่ขยัน”

ผมยิ้มเจื่อน เกาหัว หัวหน้าอาจปลื้มผมจริงๆ ก็ได้

“รุ่นพี่บอกว่า ที่ผมขยันทำงานเพราะว่าชี้ขลาด เป็นแค่สัตว์เลี้ยงเชื่องๆ ของพวกหัวหน้า”

“ตายจริง พุดแรงจังเลย”

“แต่ก็อาจจะจริงอย่างที่เขากล่าว เพราะหัวหน้าก็ไม่ได้ถูกเสมอไป แต่ผมไม่กล้าพอจะยืนยันความเห็นของตัวเอง บอกตรงๆ ผมกลัวถูกตานั้นแหละที่คงจะเรียกว่าชี้ขลาด ผมใจไม่สู้จริงๆ”

ก็จุนใจไม่สู้... นั่นคือคำพูดติดปากของแม่

“การขยันทำงานไม่ผิด และคนที่ชี้ขลาดจริงๆ ไม่เสี่ยงชีวิตไปช่วยเด็กทารก จงมั่นใจในตัวเองเถอะคะ บริษัทเองก็ชื่นชมคุณ ถึงได้มีมาตรการแบบนี้ไงคะ”

ผมพยักหน้า ไม่ได้รับคำชมจากคนอื่นมานานแล้ว

“ว่าแต่คนอื่นมาเยี่ยมผมได้ไหมครับ” ผมถาม คุณทาจิบานะ ทำหน้าสลดอีกแล้ว

“ยังไม่อนุญาตคะ เพราะว่ายังเหลือปัญหาอีกหลายอย่าง”

“เยี่ยมแบบเดียวกับไม่ได้เหรอครับ ผมอยากให้คนอื่นเห็นว่าผมสบายดี”

“ต้องขอโทษด้วย ไม่ได้จริงๆ ค่ะ ตอนนี้อยู่ในขั้นตอนที่สำคัญมาก หากได้รับสิ่งกระตุ้นที่คาดไม่ถึง อาจประมวลผลได้ไม่ถูกต้อง ซึ่งมันเสี่ยงมากคะ” ผมนั่งเจี๊ยบ เธอพูดต่อ “ยังมีอีกเหตุผลที่ห้ามเยี่ยม ซึ่งยังบอกรายละเอียดไม่ได้ แต่ตอนนี้คนทั่วโลกกำลังจับตาดูว่าคุณเป็นอย่างไร ถ้าฉันอนุญาตให้ใครมาเยี่ยมตอนนี้ พวกนักข่าวคงจะแห่กันมา แล้วคุณจะไม่มีความรักส่วนตัวคะ”

“พวกนักข่าวคงแห่มา?” ผมมองหน้าเธอ “มันเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้นเลยหรือครับ ผมแค่ถูกใจยิงหัว แนนอนว่าสำหรับผมเป็นเรื่องใหญ่แต่ไม่น่าจะใช่ข่าวที่คนอื่นสนใจ แถมคนทั่วโลกจับตาดูอีก”

คุณทาจิบานะเริ่มส่ายหน้าช้าๆ ทั้งที่ผมยังพูดไม่ทันจบ

“คุณยังไม่เข้าใจความหมายของการที่คุณรอดตายมาคุยกับพวกฉันได้ แต่อีกหน่อยคุณจะเข้าใจทุกอย่างค่ะ”

“อีกหน่อยหรือ”

“อดทนอีกนิดนะคะ” คุณทาจิบานะพูดเสียงนุ่มเหมือนปลอบเด็กผมได้แต่ถอนใจ

“จ้ะ ผมขออะไรแค่อย่างเดียวได้ไหมครับ ถ้าถ่ายรูปให้เห็นว่าผมสบายดีแล้วส่งให้เพื่อนผมได้ไหม ถ้าเป็นไปได้ ผมก็อยากเขียนจดหมายสั้นๆ แนบไปด้วย”

คุณทาจิบานะยกมือขวาทาบแก้ม มือซ้ายประคองศอกขวา ทำท่าครุ่นคิด แล้วพยักหน้าเอียงๆ

“เรื่องถ่ายรูปโอเคนะ แต่ต้องตรวจสอบก่อนว่าเพื่อนคุณเป็นใคร ส่วนเรื่องจดหมาย ฉันจะลองปรึกษากาจารย์โดเงินดู”

“ผมหวังว่าจะได้รับข่าวดีนะคะ”

“อย่าคาดหวังเกินไปนะคะ ตอนนี้อยู่ตัวคุณ... ไม่สิ สมองคุณ... ไม่ใช่ของคุณคนเดียว”

5

คุณทาจิบานะบอกว่าคนทั่วโลกจับตาดูอยู่ แต่ผมไม่เชื่อคำพูดนั้น สนใจ ทลอดยี่สิบปีมานี้ผมรู้ว่าตัวเองไม่มีโชคแบบนั้นหรอก ผมไม่ถนัดอยู่ต่อหน้าผู้คน และถูกจริตกับการใช้ชีวิตเงียบๆ ในฐานะคนธรรมดา

คนหนึ่ง

ก็จุนใจไม่สู้... ผมได้ยินพ่อแม่พูดคำนี้บ่อยๆ โดยเฉพาะพ่อ คงหงุดหงิดที่ผมไม่ได้ตั้งใจ พ่อเปิดบริษัทตั้งแต่อายุน้อย และบริหารสำนักงานออกแบบเล็กๆ ด้วยตัวเอง ก็เลยอยากให้ลูกชายเอาตัวรอดเก่ง เหมือนตัวเอง ทุกครั้งที่ผมถูกเด็กแถวบ้านแกล้งกลับมา พ่อก็จะเอ็ดตะโร

ครั้งหนึ่ง พ่อสั่งให้ผมปีนต้นไม้ใหญ่แถวบ้าน ผมปีนต้นไม้ไม่เก่ง แต่ก็ต้องปีนเพราะกลัวพ่อตำ ตอนจะลง พ่อยืนสั่งอยู่ตรงโคนต้นไม้ใหญ่ ว่า “ลองโดดมาจากตรงนั้นซิ” ผมไม่กล้าโดด เกะตั้นไม่แน่น ร้องไห้โย พ่ออ้าแขนรอ บอกว่า “โดดมาเลย พ่อจะรับเอง” แต่ผมก็เอาแต่ร้องไห้ ไม่นานแม่ก็วิ่งมาและบ่นพ่อว่า “คุณทำเรื่องอันตรายแบบนี้ทำไม จุนไม่กล้าโดดหรอก” พ่ออ้าแขนเสียบๆ อยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็เอามือลง แล้วหันหลังกลับบ้านไป ผมยังร้องไม่หยุดพลางคิดว่าพ่อทำแบบนี้ทำไม

พอขึ้นมัธยมปลาย ผมหันมาวาดภาพอยู่ที่บ้าน พ่อก็หงุดหงิด ยิ่งกว่าเดิม พูดในสิ่งที่พ่อคนอื่นไม่พูดกันว่า คนหนุ่มควรออกไปทำกิจกรรม นอกบ้านเยอะๆ จะทำเรื่องไม่ดีสักเรื่องสองเรื่องก็ไม่ใช่ไรหรอก

ไม่ได้นะ ก็จุนใจไม่สู้...

เวลาพ่อบ่น แม่จะพูดแบบนี้ทุกที และเสริมด้วยว่า เด็กคนนี้มีดี ที่ขยันและจิตใจดี พ่อได้ยินแล้วอารมณ์เสียยิ่งกว่าเดิม

พ่อเสียชีวิตด้วยภาวะเลือดออกในโพรงเยื่อหุ้มสมองตอนผมอยู่ ชั้น ม.6 หมอวินิจฉัยว่าพ่อทำงานหนักเกินไป หรือที่เรียกว่า ภาวะทำงานหนักจนตาย พ่อขยันทำงานจริงๆ ผมเคยตั้งใจว่าจะเรียนต่อมหาวิทยาลัย ศิลปะ แต่ต้องเปลี่ยนแผน เพราะแม่บอกว่าพ่อทิ้งมรดกไว้ให้นิดเดียว แม่จะทำงานหาเลี้ยงผมเอง แต่ผมไม่อยากรบกวนแม่ไปมากกว่านี้

ผมสอบเข้าโรงเรียนอาชีวศึกษาในเครือบริษัทที่ทำงานอยู่ตอนนี้ได้ บริษัทนี้ยื่นข้อเสนอที่ดี สามารถเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยได้ นอกจากวาดภาพแล้วเรื่องเครื่องจักรผมก็สนใจ

โรงเรียนนี้ใช้เวลาเรียนสี่ปีเหมือนมหาวิทยาลัย ทุกอย่างราบรื่น ยกเว้นแม่ที่มีอาการโรคหัวใจกำเริบ วันนั้นผมกลับมาจากโรงเรียน เห็นแม่หมดสติอยู่ในครัว ผมรู้ว่าไม่เหลือคนปกป้องตัวเองอีกแล้ว ร้องให้กระซิกๆ อยู่หลายวัน

สมัยที่แม่ยังมีชีวิตอยู่มักพูดเสมอว่า “ไม่ต้องฝืนตัวเองหรือถูกใช้ชีวิตในแบบของตัวเองก็พอ” แม่เป็นคนที่เข้าใจผมดี ผมเลยใช้ชีวิตตามที่แม่สอน นั่นคือใช้ชีวิตธรรมดา ไม่ทำตัวเด่น ผมเหมาะกับชีวิตแบบนั้น

คืนนั้น ดอกเตอร์โดเงินเข้ามาในห้องพร้อมผู้ช่วยวากาโอะ เขาหนีบแฟ้มเล่มใหญ่ไว้ได้รักแร้ ไม่เหมือนเวลามาตรวจตามปกติ ผมเกร็งเล็กน้อย

“รู้สึกยังไงบ้าง”

“ก็ดีครับ”

ดอกเตอร์พยักหน้า ยกเก้าอี้มาวางข้างเตียงแล้วนั่ง

“วันนี้ฉันอยากทดสอบคุณสักเล็กน้อย เพื่อตรวจสอบว่าสมองฟื้นฟูไปถึงไหนแล้ว”

“ผมคิดว่าสมองกลับมาทำงานได้ดีมากแล้วครับ”

“คงจั้นแหละ ฟังที่ทาจิบานะคุงรายงานแล้ว เข้าใจว่าร่างกายคุณแข็งแรงดี แต่ความผิดปกติของสมองอาจปรากฏในรูปแบบที่คาดไม่ถึง เราจึงต้องรอบคอบไว้ก่อน” ดอกเตอร์เปิดแฟ้มบนตัก “ก่อนอื่น คุณช่วยบอกชื่อตามด้วยอายุและที่อยู่ คุณคงอยากจะพูดเรื่องอื่นมากกว่า แต่การตรวจว่ารู้จักตัวเองดีแค่ไหนเป็นสิ่งสำคัญนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมชื่อนารุสะ จุนอิจิ อายุสี่สิบสี่ปี ที่อยู่...” ผมตอบโดยไม่สะดุด ดอกเตอร์ถามเรื่องครอบครัวและประวัติส่วนตัวด้วย ผมเล่าเรื่องพ่อแม่ คุณทาจิบานะหลุบตาอยู่ข้างหลังดอกเตอร์ เธอเป็นคนจิตใจดีจริงๆ

“คุณอยากเป็นจิตกรรสนะ”

“ครับ ตอนนี่ยังชอบวาดภาพอยู่”

“โอ้ ตอนนี่ยังชอบเหรอ” ดอกเตอร์แสดงสีหน้าสนใจเป็นพิเศษ

“ที่ทำงานผมหยุดเสาร์อาทิตย์ ผมมักจะใช้เวลาในวันวาดภาพครับ”

ในห้องผมตอนนี้ก็มีเฟรมผ้าใบที่วาดค้างไว้

“คุณวาดภาพอะไรเหรอ”

“วาดหลายอย่างครับ ช่วงนี้วาดคนเป็นหลัก”

นางแบบ... เป็นคนเดิม

“อือฮี้” ดอกเตอร์ขยับลุกปรับท่านั่ง เลี้ยวริมฝีปาก “แล้วตอนนี้ละ
อยากวาดภาพใหม่”

“อยากครับ” ผมตอบเต็มเสียง

ดอกเตอร์ถามอีกหลายคำถาม ปิดท้ายด้วยการให้ทำแบบทดสอบ
เชาวน์ปัญญา เป็นการทดสอบทักษะการคำนวณและความจำ ผมรู้สึกว่
ระดับเชาวน์ปัญญาของตัวเองไม่ได้ต่างจากก่อนประสบอุบัติเหตุเลย

“ขอบคุณ วันนี้พอแค่นี้ก่อน” ดอกเตอร์เก็บกระดาษคำตอบของผม
ใส่แฟ้มแล้วลุกขึ้น ก่อนก้มมองผมเหมือนนึกอะไรได้ “ทাজิยานะคุงเล่าให้ฟัง
แล้วว่าคุณอยากส่งรูปถ่ายและจดหมายถึงเพื่อน... ผมอนุญาต”

“ขอบคุณครับ” ผมโค้งศีรษะบนเตียง

“เพื่อนที่ว่า...” ดอกเตอร์หยิบกระดาษโน้ตแผ่นเล็กจากกระเป๋า
เสื้อกาวน์ “คือคุณฮามุระ เมงุมิ... ผู้หญิงสินะ”

“ครับ” ผมรู้สึกว่ไปหน้าร้อนผ่าว

“อ้อ ตั้งแต่คุณถูกพามาที่นี่ มีผู้หญิงคนหนึ่งมาถามอาการคุณ
ที่ประชาสัมพันธ์ทุกวัน คงจะเป็นเธอคนนั้นใช่ไหม”

“น่าจะใช่ครับ”

“ขอบอกไว้อย่างหนึ่ง” ดอกเตอร์มองผมด้วยสายตาเข้มกว่าเดิม
เล็กน้อย “เราต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของคุณในช่วงนี้ทั้งหมด
ดังนั้น หากคุณส่งจดหมาย ผมอยากถ่ายเอกสารแล้วส่งสำเนาให้อีกฝ่าย”